

ника въ ржцетъ му . . . Страсть и желание . . . Кръвта ми е подпалена, ще изгоря . . .

— Побързай, мили мой, бързай . . . азъ тлѣя, азъ умирамъ отъ обичъ къмъ тебъ . . . умирамъ за твоитѣ божествени милувки препълнени съ нѣжно обаяние.

Страстна нега замъгли съзнанието ми и сладострастни трепети сгърчиха тѣлото ми . . . Моето желание не е вече миражъ. Смѣхъ отъ доволство се изтръгна отъ гърдитѣ ми, който се понесе изъ стаята, изъ свѣта, като нестиващъ смѣхъ отъ хиена — зловещъ и остъръ, отъ който настрѣхвато коситѣ и замира сърдцето . . .

— Престани! — извика нѣкой надъ менъ и азъ се вледенихъ.

— Погледни, вижъ своята страсть! — повгорно чухъ сжщия гласъ.

Обърнахъ се и низко на пода имаше прострянъ мжжъ, цѣлъ голъ съ ехидна усмивка надъ устнитѣ . . . погледътъ му бѣше втренченъ въ менъ, сѣкашъ искаше да ме съблече . . . И въ мигъ тъма обгърна стаята, развидѣли се, а той лежеше все тамъ въ ложе отъ цвѣта и траурни вѣнци . . .

Мъртавъ ли е той?

Съ затаенъ дъхъ, да не подплаша сама сърдцето си, азъ слѣзахъ отъ леглото си и се доближихъ до него.

Не, той е живъ и готовъ е да ме стисне въ обятията си . . . той гори отъ страсть и изнемогва отъ желание . . .

— Ела . . . ела . . . ела . . . тукъ цвѣтята благоухаятъ и опияняватъ душата . . . Ела, да се слѣдемъ въ вѣчността . . . тя е нашата покровителка и до като свѣтъ свѣтува ние ще бждемъ въ прегръдката на вѣчната любовъ . . . — и гласътъ му идеше до менъ отъ дъното на нѣкаква пропасть, ала е очерователенъ и напълно ме завладява . . . Моето сжщество се стреми къмъ този гласъ стремглавно.

Азъ паднахъ въ обятията му и вмѣсто наслада и чаровно обаяние, усѣтихъ студенитѣ, вкоченени прегръдки на мъртвото му тѣло, което вече се разлагаше и изъ подпухналата кожа се подаваха черви, които разрушаваха и подготвяха по-скорошното му изгниване и обезличаване . . .

Ужасъ ме обхвана! И безсилна бѣхъ да викамъ, или